

Veronica D. Niculescu

Pescărușul de la geam

Jurnalul unui cuib

POLIROM

2021

Cuprins

Prolog	5
Jurnalul unui cuib	9
Epilog	223

Anexe

Tabel cronologic	228
Fotografii	233
Nota autoarei. <i>De la birou la fereastră, de la fereastră la pat.</i>	241

Când apare Grégoire, se oprește la vreun metru de cuib și își cheamă puii afară cu un mieunat blând și insistent, un sunet scos doar pentru ei. „Hai, haaai!“ Adormiți, puii se dezlipesc din cotlonul lor și, clătându-se ca bețivarii, împiedicându-se prin florile uscate, înaintează spre tatăl care continuă să îi cheme. Cel dintâi ajunge cel mai mic: Isa. Se așază în fund sub ciocul tatălui și așteaptă. Hrana regurgitată apare în scurt timp, prin ciocul căscat al lui Grégoire. Un ghemotoc lunguiet, maroniu. Isa sare în picioare, ciugulește din boțul umed, cade în fund când se opintește prea tare. Grégoire continuă să îi cheme pe ceilalți pui, care au rămas pe lângă marginea cuibului. Face câțiva pași pe acolo, mai degrabă în lateral, dar nu se duce la ei. Ei trebuie să lase casa și să vină la masă. Pornesc, împleticindu-se, și Jack și Victor. Acum sunt toți trei sub ciocul care le dă de mâncare. Cei mici ciugulesc, tatăl le fură mâncarea și iarăși le-o oferă, este o lecție despre cum trebuie să mănânci, să apuci iute, să tragi și să furi, altfel rămâi nemâncat. Când se reîntoarce Fiona, după un zbor scurt, puii se readună în cuib și sub pieptul ei, unde rămân la căldură o vreme.

Când vine soarele pe partea asta a blocului, după orele prânzului, puii se cuibăresc unul într-altul, ca pisoii, dar nu în cuib, ci la jumătate de metru distanță, mai către centrul terasei, la soare. Fiona îi păzește

picotind de-a-n picioarele. Când soarele devine prea puternic, puii se aliniază în umbra trupului ei. Unul stă chiar sub coadă, iar ceilalți în afara corpului ei, în umbra alungită pe dale. Și stau. Și stau.

Una dintre pozițiile preferate ale puilor acum este în fund, cu lăboanțele întinse în față. E o poziție adorabilă, de jucărie vie. Corpul ca un ghemotoc de pluș stă așezat pe pământ, vertical, iar picioarele sunt întinse în față, drepte, cât sunt de lungi, la nouăzeci de grade, cu labele lăsate moi și lipite de sol, cu degetele relaxate și cu pielița moale dintre ele încrêțită ușor – ca niște umbrele pliate. Sau ca niște mâini de bătrân odihnindu-se pe o masă, la capătul zilei. Cine și-ar fi imaginat că o pasăre poate să stea în felul acesta?

Seara, în lumina apusului, stăteam cu fereastra deschisă și mă uitam cum Fiona le-a adus un peștișor puilor și cum aceștia ciugulesc din el, după puterile lor. Am luat aparatul, l-am folosit pe post de binoclu (pentru un ochi, cum privesc prin *viewfinder*), apoi am făcut și câteva fotografii – peștele dispăruse, dar puii erau tot acolo, toți trei, lângă mamă. Deodată, am auzit lângă mine o bufnitură. Când am luat aparatul de la ochi și-am întors capul, am văzut că Grégoire stătea lângă umărul meu. Era întors cu față spre geam și avea aripa stângă, cea sănătoasă, spre

mine, așa că în prima clipă am fost derutată: mi s-a părut că este un pescăruș străin. Uluită de prezență, m-am tras un pic înapoi, în cameră. De dincolo de geam, l-am văzut întreg: bineînțeles că era el.

Fereastra camerei mele este alcătuită din trei ochiuri. Primul, din dreapta, se deschide. Celelalte două, din centru și din stânga, nu. Aici, pe pervazul din interior, am florile. În stânga de tot, la perete, în dreptul ultimului ochi de geam, este așezat biroul meu. Atunci când vine, Grégoire poposește de obicei în centrul ochiului din mijloc. Când vrea să se odihnească mai mult, la umbră, se retrage și se cuibărește în stânga, în așa fel încât dacă lucrez la birou, cu fața la perete, el îmi stă chiar în dreptul umărului.

Acum aterizase în locul lui obișnuit, în centrul pervazului. Doar eu eram în plus, la fereastra deschisă, cu aparatul nou în mână. Retrasă în cameră, lăsând geamul așa cum era, larg deschis, l-am privit. Iar el s-a uitat un pic la mine și-n încăpere, așa cum face adesea, apoi a pornit către fereastra deschisă. S-a oprit acolo, dincolo de prag, și a privit înăuntru, la mine și la cameră, de data asta fără nici un geam între noi. Era scaldat pe de-a-ntregul în lumina apusului, puful alb îi era auriu-stacojiu, ciocul de-un portocaliu intens, ochii înconjurați de o ramă de foc. Am stat o vreme așa, neclintiți, față în față, cam la un metru distanță. Am știut că dacă aș face un pas înapoi, el ar face unul înainte. Jumătate de pas în spate dacă aș fi făcut,

el ar fi ridicat piciorul și l-ar fi pus pe prag. Apoi ar fi ezitat, odată cu mine, și totul ar fi continuat: retragerea mea, înaintarea lui.

O știu, fiindcă așa s-a întâmplat vara trecută, într-o seară – aceeași lumină, aceeași uimire. O singură dată.

Dar nu am făcut pasul înapoi. Nu pot risca să-l las să intre în casă. Este pentru binele lui.

Am făcut un pas înainte.

Iar el s-a retras pe pervaz, în stânga, în locul lui obișnuit. Lipăind ca un rățoi, gălăgios, așa s-a retras.

Am mai făcut un pas înainte și-am revenit la fereastră, cu aparatul încă în mână, în vreme ce el stătea în colțul lui de pervaz. Și acolo, atunci, înalt, impunător – și curajos, și prietenos, și dulce, și precaut totodată –, s-a lăsat fotografiat pe îndelete.

L-am fotografiat întreg și i-am făcut portrete, din față și din profil, i-am surprins detalii, ochii, mai ales ochii. El s-a întors așa și așa, cum îmi stă așa?, dar așa?, și uite-mă și așa. Sigur, nu mi-am pierdut mințile, pescărușul nu are cum să știe că îl fotografiez, nu are cum să știe nici ce înseamnă o imagine falsă, o copie din pixeli sau din hârtie, însă, în felul lui, ceva știa, ceva simțea – că îl privesc intens, cu admirație și fără să îl pun în pericol, da, sunt sigură că privirea mi-o înțelege (sau respirația?) și simte că nu i se întâmplă nimic, că aparatul ăsta din care iese un tub negru nu trage, nu e o armă (porți tu cumva în gene, moștenită, spaima de arme de foc, pescărușule?). Nu

știu să explic, nici nu trebuie explicat. Dar știu că Grégoire mi-a pozat.

La un moment dat, și-a retras gâtul în jos, s-a rotunjit treptat sub ochii mei, semn că era din ce în ce mai relaxat, mai avea un pic și se cuibărea de tot. Apoi, deodată, s-a lungit și-a cântat! Cu ciocul deschis atât de larg, încât mi s-a părut că mă înghite. Cum eram cu zoom-ul mare pe el, l-am simțit față în față cu mine, foarte aproape, la un centimetru, nu la doi metri; a vibrat tot aerul dimprejurul lui, i-am simțit cântecul până în stomac. După ce-am lăsat aparatul jos, a mai stat un pic și și-a luat zborul. A dat roată prin curtea interioară, o dată, larg, a doua oară, tot larg, și a poposit pe hotel, pe zidul orb din fața camerei mele.

Jos, Fiona își vedea în continuare de copii.

Înainte să se întunece de tot, doi moruni plutind lent în oceanul cerului – doi nori fumurii, lunguieți și enormi, zdrențuiți pe la margini, străbătuți de-un model repetitiv. Doi moruni.

8 mai

La 5 după-amiaza a apărut la orizont un nor negru, jos, s-a pornit vântul. Fusesse senin toată ziua și cald, mă pregăteam să ies în turul de seară. Am așteptat

să se declanșeze și să treacă furtuna. Totul s-a consumat în mai puțin de jumătate de oră.

Norul venea dinspre nord, purtat de un vânt puternic. Am urmărit cum se apropie, cum acoperă cerul treptat, ca o navă dintr-un film științifico-fantastic. În stânga-sus, orbitor, strălucea soarele, argint viu vărsat pe cerul albastru. Din față înainta norul, cu o margine alburie spumoasă, înaltă. Când ne-a cuprins sub burta lui sumbră s-a făcut frig, i se vedeau mațele agitate, tulburi, verzui, niște fuioare joase, deșirate pe la margini. Dar încă nu ploua. A început să plouă abia când deasupra noastră a ajuns celălalt capăt al norului, o bordură întunecată, de plumb. Norul s-a rupt peste noi, peste bloc, peste terasă, scuipând bucăți mari de gheață, grindină cât zarzărele și cireșele. O bucată neregulată, tăioasă, ca zahărul candel din copilărie, a căzut pe pervaz. Fiona a rămas permanent în cuib, neclintită, deasupra puilor. Printre crengile dudului, îi vedeam spinarea udă, cum stătea absolut nemișcată – părea un animal mort, acea nemișcare deplină. La un moment dat, când cădea grindină, am văzut unul dintre pui aventurându-se pe lângă mamă. A dispărut în câteva secunde, readus sub aripa ei. Bile de gheață s-au adunat în strat în vegetația uscată, gălbuie. Din dalele de piatră ricoșau, pe întinsul terasei se pierdeau, amestecându-se cu pietricelele de diferite culori.